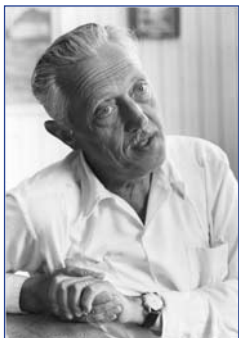

**Omkring 400.000
deltog i årets March for Livet
i Washington den 24. januar**

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv

Jérôme Lejeune

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk græsrodsbevægelse, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskabernes Akademi. I slutningen af 1950'erne opdagede han det ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager mongolisme. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var igennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens, er barnet et menneske, et selvstændigt individ, genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske, som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker. Det er unikt og derfor uerstatteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning. Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet, er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om de områder, hvor respekten for menneskelivet er ved at blive helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke kun med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi, befolkningsproblemer samt etik i almindelighed.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide, som er tvivl om de vil gennemføre svangerskabet, og for kvinder, som har problemer efter en abort. Du kan ringe til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller sende os en mail: rfm@mail.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk
Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv
Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby
cvr.nr.: 29685487 • Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: 01 +1349449
Tlf.: 5576 7652 • Fax: 5576 7135 • E-mail: info@rfm.dk

RFM nyt **32. årgang nr. 1**

Bladet udkommer tre gange
årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 125 kr.
For familier 175 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktionens adresse:
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
Fax 5576 7135
E-mail:
info@rfm.dk

Hjemmeside:
www.rfm.dk

Henvendelser vedrørende medlemskab, levering af bladet eller adresseændring:

Ettie og Morten Jødal
Præstemarken 18
Sønderup
9541 Suldrup
tlf 9818 3774
E-mail:
morten@joedal.dk
eller
ettie@joedal.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
Trykcentret ApS

Godt gået!

En stor del af dette nr. er viet til en omtale af Abby Johnsons bog »unPlanned,« som udkom i januar, herunder et uddrag af bogen i dansk oversættelse, hvor hun skildrer det indtryk, det gjorde på hende at se en provokeret abort udført – både *live* og på en scannerskærm.

Det er, som vi skriver, en fantastisk bog, fordi den detaljeret beskriver den erkendelsesproces, som får en overbevist tilhænger af fri abort og betroet medarbejder hos USA's største udbyder af abort, *Planned Parenthood*, til lidt efter lidt at blive 100% *pro life* – og fordi den samtidig giver et indblik i den fremherskende mentalitet i en organisation, der har gjort abort til en indbringende forretning.

Godt gået, Abby! Vi håber, bogen også vil finde mange danske læsere. Engelsk er jo ingen alvorlig sprogbarriere for de fleste i dag.

Godt gået! siger vi også til Per Ørum Jørgensen og Kristendemokraterne for det beslutningsforslag, de fremsatte for nylig om, at alle abortsøgende kvinder skal have obligatorisk rådgivning om konsekvenserne af indgrebet. Som bekendt blev forslaget – ikke overraskende – afvist af samtlige andre partier, men det betyder på ingen måde, at det var spildt ulejlighed at fremsætte det. Og hvorfor så ikke?

For det første, fordi man med initiativer af denne art medvirker til, at abortspørgsmålet ikke bliver glemt. Alle, som respekterer den mest fundamentale af alle menneskerettigheder – retten til livet – har pligt til aldrig at give op, men igen og igen at gøre offentligheden opmærksom på de barbariske tilstande, der hersker i vor del af verden, og tale til hver enkelts samvittighed.

For det andet, fordi man samtidig tvinger politikerne til klart at melde ud, hvorfor de afviser et forslag som dette. Vi får på denne måde et afslørende indblik både i deres uvidenhed og deres ligegyldighed over for de kvinder, som de påstår at forsvare.

Hvorfor synes de ikke, det er en god idé, at kvinder, der skal lægge krop til et indgreb, der kan have alvorlige fysiske og psykiske eftervirkninger, skal have redelig information om, hvad de går ind til?

Hvorfor er de komplet ligeglade med den overvældende dokumentation, der i dag findes for, at en stor del af de kvinder, der får foretaget en abort, bliver traumatiseret – måske på livstid?

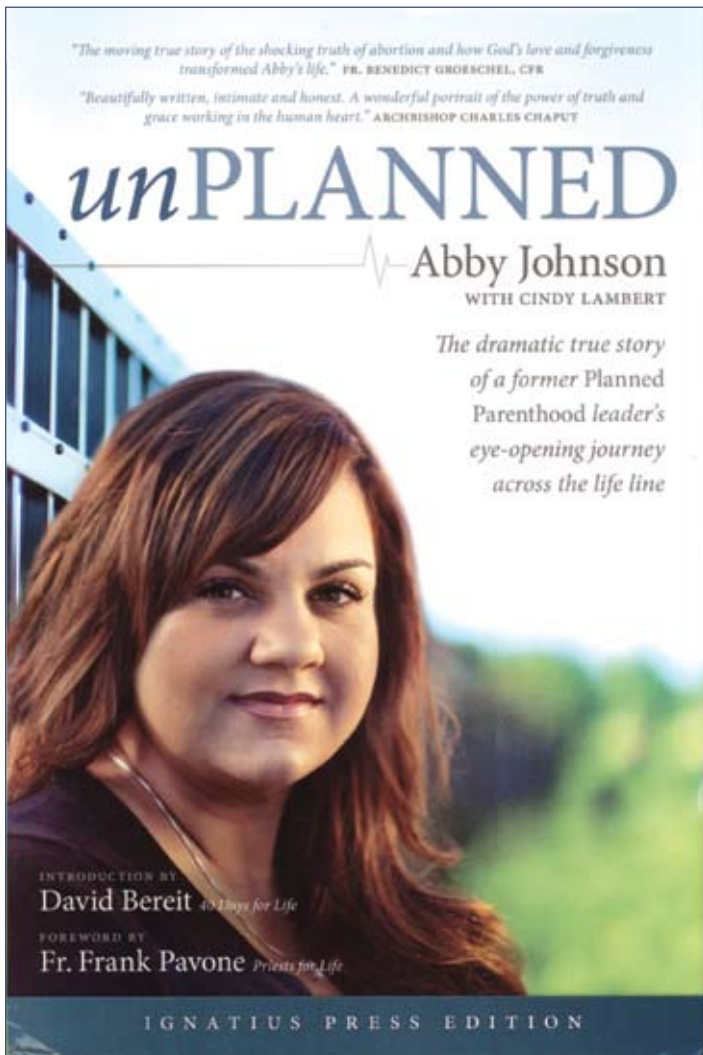
Hvorfor fremturer de med direkte usandheder – som eksempelvis SF'eren Karl Bornhøft, der efter eget udsagn er "jubilende lykkelig for, at vi har et samfund, hvor kvinderne selv bestemmer over deres krop"? Ved han virkelig ikke, at moderens krop og det ufødte barns krop i biologisk forstand er to forskellige af hinanden uafhængige organismer – eller taler han mod bedre vidende?

Og hvorfor afviser den konservative ordfører Vivi Kier forslaget med den begrundelse, at "den gravide aldrig må blive presset til hverken den ene eller den anden beslutning", når det lige præcis er det, der sker, som forholdene er i øjeblikket?

Så, ærligt talt, kom ikke og sig, at det var spildt ulejlighed at fremsætte et forslag som dette. Det var tværtimod rigtig godt gået!

Torben Riis

USA: Ny bog afslører Planned Parenthood's virkelige dagsorden

Abby Johnsons bog er historien om en ung pige, der af idealistiske grunde lader sig hverve som frivillig medarbejder i *Planned Parenthood* og med årene avancerer til at blive leder af en af organisationens klinikker i Texas.

Det er samtidig historien om, hvordan det lidt efter lidt går op for en overbevist tilhænger af kvinders "ret til at vælge", at abort er et brutalt drab på et ufødt barn – og at *Planned Parenthood's* dagsorden primært er at tjene penge og ikke som påstået at hjælpe kvinder i nød.

Hvem guderne vil ødelægge, slår de med blindhed
Sofokles

RETSSAGEN

I november 2009 lagde *Planned Parenthood* i USA sag an mod Abby Johnson, som kort forinden havde opsagt sin stilling som leder af en af organisationens abortklinikker i Texas.

Det viste sig at være en uklog beslutning.

Planned Parenthood anklagede hende for at have fjernet fortrolige

oplysninger om patienter fra sin arbejdsplads og forlangte på den baggrund, at retten skulle udstede en såkaldt *restraining order*, der ville forhindre hende i at udtale sig offentligt om sit virke i organisationen.

For at støtte denne påstand førte man to af Abbys medarbejdere som vidner i retten. De havde begge tilkendegivet over for Abby, at de også ønskede at forlade *Planned Parenthood*, hvis de kunne finde andet arbejde, og de var begge umiddelbart efter hendes afsked blevet

indkaldt til samtaler med den regionale ledelse.

Nu fortalte de en anden historie – den ene tårevædet, den anden sammenbidt og forstenet.

Intet af det, de sagde i retten, kunne imidlertid underbygges med konkrete beviser, og *Planned Parenthood* tabte sagen mod Abby.

HVAD DER VIDERE SKETE

Men hermed slutter historien ikke. I en vis forstand begynder den først efter retssagen. For netop *Planned*

Parenthood's beslutning om at ville lukke munden på Abby ved at trække hende i retten fører til, at mediernes interesse bliver vakt. Og ikke blot de lokale medier. I den følgende tid bliver hun nærmest belejret af landsdækkende TV-stationer, der vil høre hendes historie og hendes forklaring på, hvorfor en betroet medarbejder i *Planned Parenthood* pludselig tager den beslutning at forlade sit job for aldrig at vende tilbage – og tilmed melder sig under fanerne hos ærkeremodstanderen *Coalition for Life*, hvis medlemmer Abby i årevis havde mødt hver eneste dag uden for klinikken, hvor de bad for de ufødte børn og deres mødre.

IDEALER

Svaret på dette spørgsmål giver Abby Johnson i sin bog *unPlanned*, som altså allerede, inden den udkom i begyndelsen af januar, var sikret omfattende mediebevågenhed på grund af retssagen. Og lad det være sagt med det samme. Det er en fremragende bog, som først og fremmest er en selvansøgelse, en førstehåndsberetning om, hvordan man i otte år kan lade sig forblænde af abort-

lobbyens retorik. Abbys vej mod en klar erkendelse af, at hun har taget de forkerte valg i sit liv, er en smertefuld og langvarig proces.

Hun er vokset op i en kristen familie, hvor hun i princippet har lært at respektere ægteskabet og familien, men den åndelige bagage, hun har med sig fra barndomshjemmet, er langt fra tilstrækkelig til at ruste hende mod de påvirkninger og fristelser, hun senere som studerende kommer ud for i universitetsmiljøet.

To graviditeter fører til to aborter, men hun er hver gang sikker på, at hun har truffet det rette valg. Det mener hun også, at hun har, da hun melder sig som frivillig medarbejder i den lokale afdeling af *Planned Parenthood*. Som så mange andre unge vil hun gerne "gøre en forskel": »Jeg var gået ind i en organisation, hvis formål det var at hjælpe kvinder i nød. Jeg havde altid set den som grundlæggende karitativ med den klare målsætning at nedbringe antallet af uønskede graviditeter og antallet af aborter...«.

BRISTEDE ILLUSIONER

At der gemmer sig en anden dagsorden bag *Planned Parenthood's*

officielle retorik, begynder for alvor at gå op for hende, da hendes foresatte indkalder til økonomisk krisemøde. Indtjeningen er ikke tilfredsstillende, og det problem kan efter ledelsens opfattelse kun løses på én måde: der skal foretages flere aborter. Det er aborterne, organisationen tjener penge på – ikke rådgivning. Og jo senere aborter, jo bedre. Dem er der flest penge i.

Abby er rystet. For hvordan kan det forenes med de retningslinier, hun selv arbejder efter: at reducere antallet af aborter og som første prioritet foreslå den løsning, der tjener den enkelte patient bedst? Er det ikke det, der ligger i at være *pro choice*? at respektere den enkelte kvindes frie valg og sørge for, at hun har noget at vælge imellem?

EN OPLEVELSE, DER ÆNDRER ALT

Få måneder senere kommer hun uventet ud for en oplevelse, som for alvor ryster hende i troen på, at hun befinder sig på det rette sted. Denne oplevelse er skildret i bogens første kapitel, som vi bringer nedenfor i oversættelse:

Læs bogens første kapitel her:

Cheryl stak hovedet indenfor på mit kontor. »Abby, de har brug for hjælp inde på operationsstuen. Har du tid?«

Jeg så op fra mine papirer – overrasket. »Naturligvis.«

Selv om jeg havde arbejdet hos *Planned Parenthood* i otte år, var jeg endnu aldrig blevet tilkaldt til operationsstuen for at hjælpe lægeteamet i forbindelse med et abortindgreb, og jeg havde ingen anelse om, hvorfor de havde brug for mig nu. Det var sygeplejeelever, der hjalp til ved aborter, ikke det øvrige personale. Som daglig leder af denne klinik i Bryan, Texas, var jeg i stand til at træde til i en hvilken som helst situation, hvis det brændte på, undtagen selvfølgelig, hvis det drejede sig om specifikt lægeligt arbejde. Jeg havde i nogle få tilfælde efterkommet en pa-

tients ønske om at blive hos hende og endda holde hende i hånden under indgrebet, men kun hvis jeg havde fungeret som rådgiver for hende under hele forløbet. Det var ikke tilfældet i dag. Så hvorfor blev jeg så tilkaldt?

Den læge, der var kommet for at foretage aborterne, havde kun været hos os en to-tre gange før. Han drev en privat abortpraksis ca. 100 miles borte. Da jeg nogle uger før havde talt med om hans arbejde, havde han fortalt, at han på sin egen klinik kun udførte aborter under ultralydsscanning – den metode, der gav de færreste komplikationer for kvinden. Fordi lægen kan se præcis, hvad der foregår inde i livmoderen, er der en mindre risiko for, at han perforerer livmodervæggen, en af de kompli-

kationer, der kan forekomme ved aborter. Det respekterede jeg ham for. Jo mere man kunne gøre for kvindens helbred og sikkerhed, jo bedre, tænkte jeg. Dog havde jeg forklaret ham, at denne praksis ikke var den normale på vores klinik. Det forstod han og sagde, at han ville følge vores sædvanlige procedure, men vi var enige om, at det stod ham frit for at anvende ultralydsscanning i de tilfælde, hvor han vurderede, at der var særlige forhold, der talte for det.

Så vidt jeg vidste, havde vi endnu aldrig benyttet metoden på vores klinik. Vi foretog kun aborter hver anden lørdag, og den officielle målsætning i *Planned Parenthood* var at udføre 25-35 indgreb på disse dage. Vi bestræbte os på at have dem overstået kl. ca. 2 om eftermiddagen.

Indgrebet varede typisk 10 minutter, men en ultralydsscanning lagde yderligere 5 minutter på, og når man prøver at planlægge op til 35 aborter på en dag, betyder de ekstra minutter sammenlagt en hel del.

Jeg tøvede et øjeblik uden for døren. Jeg havde aldrig kunnet lide at gå ind i dette rum, mens der blev foretaget en abort – aldrig været glad for det, der foregik bag denne dør. Men da vi nu engang allesammen var ved at træde til, når det krævedes, skubbede jeg døren op og trådte indenfor.

Patienten havde allerede fået noget beroligende, var ved bevidsthed, men omtåget og lå badet i det skarpe lys fra lægens lampe. Hun var lagt i stilling, instrumenterne var lagt pænt i orden på bakken ved siden af lægen, og sygeplejeeleven var i færd med at bringe ultralydsscanneren i stilling ved siden af operationsbordet.

»Jeg skal til at foretage et scannerstyret abortindgreb på denne patient. Jeg har brug for, at du holder scannerhovedet,« forklarede lægen.

Mens jeg tog scannerhovedet og justerede indstillingerne på maskinen, foregik der en heftig diskussion inden i mit hoved: *Jeg vil ud herfra. Jeg vil ikke deltage i et abortindgreb.*

Nej, sådan gik det ikke an at tænke – jeg måtte mentalt stramme mig op for at kunne gøre det her. Jeg tog en dyb indånding og prøvede at samle al min opmærksomhed om den blide baggrundsmusik i lokalet. *Det er en udmærket måde at lære noget nyt på – jeg har aldrig overværet et scannerstyret abortindgreb før. Måske kan det gøre, at jeg bliver bedre til at rådgive kvinder, når jeg selv har set, hvordan denne meget sikrere metode foregår i praksis. Og forresten er det hele overstået om fem minutter.*

Jeg havde ikke fantasi til at forestille mig, at de næste ti minutter skulle få hele mit værdigrundlag til at vakle og ændre min livsbane.

Jeg havde allerede nogle få gange udført diagnostiske ultralydsscanninger. Det var en af de ydelser, vi tilbød for at konstatere, om der var en graviditet, og i givet fald vurdere, hvor langt kvinden var henne. Det

Jeg kastede et hastigt blik på patientens ansigt. Tårer flød fra hendes øjenkroge.

Det var tydeligt, at hun havde smerter.

Sygeplejeeleven duppede hendes ansigt med en serviet.

»Træk vejret dybt,« instruerede sygeplejeeleven hende blidt. »Træk vejret.«

»Det er lige straks overstået,« hviskede jeg.

Jeg prøvede at koncentrere mig om hende, men mit blik flakkede tilbage til skærbilledet.

at jeg var vant til gøre klar til en scanning hjalp på mit ubehag ved at befinde mig i dette rum. Jeg kom ultralydsgelé på patientens mave og anbragte scannerhovedet, så man kunne se livmoderen og fosteret på skærmen.

Jeg regnede med at se, hvad jeg havde set ved tidligere scanninger. Afhængigt af hvor langt graviditeten var fremme, og i hvilken stilling fosteret lå, ville jeg normalt først se et ben eller hovedet eller et udsnit af brystet og ville dernæst være nødt til at dreje scannerhovedet lidt for at få det bedst mulige billede frem på skærmen. Men denne gang var det hele med på billedet. Jeg fik et perfekt og fuldstændigt omrids af en baby frem på skærmen.

Præcis som Grace, da hun var tolv uger, tænkte jeg overrasket og huskede det øjeblik, da jeg for tre år siden fik et første glimt af min datter, der lå trygt og godt inde i min mave. Det skærbillede, jeg havde foran mig nu, så ligesådan ud – blot var det klarere, skarpere. Det forskrækkede mig, at jeg kunne se så mange detaljer. Jeg kunne tydeligt se omridset af hovedet, begge arme og ben og endda de små fingre og tæer. Et perfekt billede.

Og i ét nu blev det kærlige erindringsbillede af Grace afløst af en bølge af ængstelse. *Hvad får jeg nu at se? Mine mavemuskler spændtes. Jeg*

vil ikke overvære det, der nu skal ske.

Jeg er klar over, at det, jeg fortæller her må lyde besynderligt i betragtning af, at det kommer fra en fagperson, der har ledet en *Planned Parenthood* klinik i to år, rådgivet kriseramte kvinder, planlagt aborter, gennemgået klinikkenes månedlige budgetoversigter og ansat og uddannet personale. Men uanset hvad man måtte mene, er den sandhed den, at jeg aldrig havde haft noget ønske om at overtale kvinder til abort. Jeg var kommet til *Planned Parenthood* otte år forinden i den tro, at organisationens målsætning primært var at forebygge uønskede graviditeter og dermed reducere antallet af aborter. Det havde i hvert fald været *min* målsætning. Og jeg troede på, at *Planned Parenthood* reddede kvinders liv – nærmere bestemt de kvinder, som kunne blive fristet til at opsøge en eller anden kvaksalver, hvis vi ikke hjalp dem.

Alt dette for igennem hovedet på mig, mens jeg omhyggeligt sørgede for at holde scannerhovedet i den rette position.

»Tretten uger,« hørte jeg sygeplejeeleven sige efter at have foretaget de målinger, der kan fastslå fosterets alder.

»Okay,« sagde lægen og så på mig, »du skal bare blive ved med at holde scannerhovedet der, så jeg kan se, hvad jeg laver.«

Den kølige luft i lokalet sneg sig lidt efter lidt ind på mig. Jeg stod med blikket klistret til billedet af denne velskabte baby, da noget nyt viste sig på skærmen. *Cannula* – et rørformet mundstykke, der er fastgjort for enden af sugeslangen – var blevet indført i livmoderen og nærmede sig den ene side af babyens krop. På skærmen så det ud som en indtrængende fjende, noget, der ikke burde være der. Det virkede bare helt forkert.

Hjertet hamrede i livet på mig. Minutterne sneglede sig af sted. Jeg ville ikke se på det, og alligevel kunne jeg ikke holde øjnene fra det. Jeg kunne ikke lade være med at kigge. Jeg var på én gang rædselsslagen og tryllebundet, ligesom et af de fjolser, der sætter farten ned, mens han passerer

en smadret ulykkesbil – ikke fordi han har lyst til at se et lemlæstet lig, men fordi han alligevel ikke kan styre sin nysgerrighed.

Jeg kastede et hastigt blik på patientens ansigt. Tårer flød fra hendes øjenkroge. Det var tydeligt, at hun havde smerter. Sygeplejeeleven duppede hendes ansigt med en serviet. »Træk vejret dybt,« instruerede hun hende blidt. »Træk vejret«.

»Det er lige straks overstået,« hviskede jeg. Jeg prøvede at holde blikket stift rettet mod hende, men mine øjne flakkede tilbage til skærm-billedet.

Til at begynde med virkede det ikke som om babyen var opmærksom på mundstykket. Det gled forsigtigt langs dens krop, og i et kort øjeblik følte jeg lettelse. *Selvfølgelig*, tænkte jeg, *babyen kan ikke føle smerte*. Det havde jeg forsikret talløse kvinder om, sådan som *Planned Parenthood* havde instrueret mig i at gøre det. *Fostervævet kan ikke føle noget, når det bliver udtaget. Tag dig sammen, Abby. Dette her er et kortvarigt ukompliceret indgreb*. Min hjerne arbejdede på højtryk for at finde de rigtige svar, men jeg kunne ikke gøre mig fri af en indre uro, som hurtigt blev til rædsel, mens jeg fulgte med i, hvad der skete skærmen.

Den næste bevægelse var det pludselige spjæt, det gav i babyens ene fod, da den begyndte at sparke, som om den prøvede at slippe bort fra den indtrængende fjende. Da mundstykket blev trykket ind mod babyens krop, begyndte den at kæmpe for at vende sig rundt og vride sig løs. Jeg var ikke i tvivl om, at fosteret kunne mærke mundstykket og ikke kunne lide fornemmelsen. Så skar lægens stemme igennem og fik mig til at fare sammen.

»Skru så op, Scotty,« sagde han i en ubekymret tone til sygeplejeeleven. Det, han bad hende om, var at slutte vacuum-suget til – det sker normalt først, når lægen er sikker på, at han har anbragt mundstykket i den rigtige position.

Jeg følte en pludselig trang til at råbe "Stop!" til at ruske i kvinden og sige: Se, hvad der sker med dit barn! Vågn op! Skynd dig! Stands dem!

I et meget kort øjeblik så det ud som om babyen blev vredet som en karklud, hvirvlet rundt og mast. Så krøllede den lille krop sig sammen og begyndte at forsvinde ind i mundstykket for øjnene af mig. Det sidste, jeg så, var den lille fint formede ryggrad, der blev suget ned i røret. Så var det slut. Livmoderen var tom. Helt tom.

Men netop som disse ord for gennem hovedet på mig, så jeg ned på min hånd, der holdt scannerhovedet. Jeg var en af *dem*, der udførte denne handling. Mit blik fløj op mod skærmen igen. Lægen var allerede i færd med at dreje mundstykket rundt, og nu kunne jeg se den lillebitte krop blive drejet med rundt. I et meget kort øjeblik så det ud som om babyen blev vredet som en karklud, hvirvlet rundt og mast. Så krøllede den lille krop sig sammen og begyndte at forsvinde ind i mundstykket for øjnene af mig. Det sidste, jeg så, var den lille fint formede ryggrad, der blev suget ned i røret. Så var det slut. Livmoderen var tom. Helt tom.

Jeg stod som lammet og kunne næsten ikke tro mine egne øjne. Uden at jeg selv mærkede det, slap jeg scannerhovedet. Den gled fra patientens mave ned på hendes ene ben. Jeg kunne mærke mit hjerte hamre så hårdt, at pulsslaget kunne føles i halsen. Jeg prøvede at tage en dyb indånding, men kunne hverken trække vejret ind eller ud. Jeg stod stadig og stirrede på skærmen, selv om den var sort nu. Men jeg lagde ikke mærke til noget længere. Jeg følte mig alt for lamslået og rystet til at røre mig. Jeg var bevidst om, at lægen og sygeplejeeleven småsnakkede sammen, mens de arbejdede, men det lød som om det kom langt fra, som en svag baggrundsstøj, der næsten blev overdøvet af mit hamrende pulsslæg.

Igen og igen så jeg billedet for mig

af den lille krop, der blev radbrækket og suget bort, og samtidig billedet af Grace's først ultralydsscanning – hvordan hun havde haft præcis samme størrelse. Og jeg kom til at tænke på en af de mange diskussioner om abort, jeg havde haft med min mand Doug.

»Da du ventede Grace, var det ikke et foster – det var en baby,« havde han sagt. Og nu stod det pludselig lysende klart for mig. *Han havde ret! Det, der for et øjeblik siden havde været i denne kvindes mave, var et levende væsen. Det var ikke blot noget væv, nogle celler. Det var et lille menneske – der kæmpede for sit liv! En kamp, der blev tabt i et lynsnart nu. Det, jeg i årevis har fortalt andre, det, jeg har troet på og prædikeret og forsvaret, er løgn!*

Pludselig følte jeg lægens og sygeplejeelevens øjne på mig. Det afbrød min tankerække. Jeg fik øje på scannerhovedet, der lå på kvindens ben, og fik det med rystende hænder lagt på plads igen.

»Abby, er der noget i vejen?« spurgte lægen. Sygeplejeeleven så bekymret på mig.

»Nej, jeg har det fint.« Jeg havde stadig ikke fået anbragt scannerhovedet korrekt, og det gjorde mig nervøs, fordi lægen ikke kunne se ind i livmoderen. Jeg holdt scannerhovedet i højre hånd, og min venstre hånd hvilede forsigtigt på kvindens varme mave. Mit blik faldt på hendes ansigt – flere tårer og en smertelig grimasse. Jeg fik billedet tilbage af hendes nu tomme livmoder og så igen ned på mine hænder. Det var som om det kunne have været en andens hænder.

Hvor meget skade har disse hænder forvoldt i løbet af de sidste otte år? Hvor mange liv er blevet taget på grund af dem? Ikke på grund af mine hænder, men på grund af mine ord. Hvad ville der være sket, hvis jeg havde kendt sandheden og fortalt den til disse kvinder?

Ja, hvad mon?

Jeg havde troet på en løgn! Jeg havde blindt bakket op om "firma-retorikken" i alle disse år. Hvorfor? Hvorfor var sandheden aldrig gået op for mig? Hvorfor havde jeg lukket af for de argumenter, jeg havde hørt? Åh Gud, hvad havde jeg gjort?

Min hånd lå stadig på patientens mave, og jeg havde en følelse af, at jeg for et øjeblik siden havde taget noget fra hende med den hånd. Jeg havde udplyndret hende. Og det begyndte at gøre ondt i hånden – jeg følte virkelig en fysisk smerte. Og som jeg stod der ved siden af bordet med hånden på den grædende kvindes mave, kom denne tanke dybt nede fra mit indre:

Aldrig mere! Aldrig mere.

Jeg fortsatte med at gøre, hvad jeg skulle, som i en drøm. Mens sygeplejeeleven gjorde rent efter patienten, fjernede jeg scanneren og vækkede forsigtigt patienten, som var slap og omtåget. Jeg hjalp hende med at sætte sig op, fik hende bugseret over i en kørestol og kørte hende

ind i opvågningsstuen. Jeg lagde et tyndt uldent tæppe om hende. Som så mange andre patienter, jeg tidligere havde set, blev hun ved med at græde – tydeligvis i en tilstand af både psykisk og fysisk smerte. Jeg gjorde, hvad jeg kunne, for at hun skulle føle sig veltilpas.

Der var gået ti minutter, måske et kvarter, siden Cheryl havde bedt mig gå ind og hjælpe til på operationsstuen. Og i løbet af de sidste fem minutter var alt blevet forandret. Drastisk. Den lillebitte baby, der vred sig og kæmpede imod, blev ved med at dukke op for mit indre blik. Også patienten. Jeg følte mig så skyldig. Jeg havde taget noget dyrebart fra hende, og hun var ikke engang klar over det.

Hvordan var det kommet så vidt? Hvorfor havde jeg ladet det ske? Jeg havde viet mig selv, mit hjerte, min karriere til *Planned Parenthood*, for at kunne hjælpe kriseramte kvinder. Og nu stod jeg selv midt i en krise.

Når jeg nu ser tilbage på denne dag i september 2009, forstår jeg, hvor klogt det er af Gud ikke at afsløre vorers fremtid for os. Hvis jeg dengang havde vidst, hvilket uvejr der ventede mig forude, ville jeg måske ikke have haft mod til at tage det næste skridt. Som situationen var, tænkte jeg slet ikke i de baner. Jeg var kun optaget af at forstå, hvordan det var kommet så vidt – at jeg levede på en løgn, udsprede en løgn og gjorde netop de kvinder fortræd, som jeg ønskede at hjælpe.

Planned Parenthood yderligere belastet af kriminelle aktiviteter i organisationen

Amy Woodruff, leder af en *Planned Parenthood* klinik i New Jersey, vil sikkert sent glemme den dag i januar, hvor hun med åbne arme tog imod for personer, der fortalte, at de drev en virksomhed inden for sex-industrien. De ville gerne vide, hvad klinikken kunne tilbyde af forskellige serviceydelser til "pigerne". Hvad hun ikke vidste var, at hun blev optaget med skjult kamera af to medlemmer af pro life-ungdomsorganisationen *Live Action*.

SKJULT KAMERA

Efterhånden som samtalen skrider frem, bliver spørgsmålene fra de to mere og mere kontroversielle. For det første, siger de, er der det problem, at en del af pigerne er mindreårige, og dernæst, at de er illegalt smuglet ind i USA. Med andre ord, der er tale om mindreårige piger, der arbejder som sex-slaver for "virksomheden".

Disse oplysninger får imidlertid ikke den ansvarlige leder til at fortrække en mine, på trods af at hun nu er klar over, at hun sidder over for to kriminelle personer, som hver især står til op til

En række videoer optaget med skjult kamera afslører med al ønskelig tydelighed, at *Planned Parenthood* er en organisation, der mod betaling villigt samarbejder med kriminelle bander, der indsmugler mindreårige piger til USA og sælger dem til prostitution. Har pigerne brug for en abort? Ikke noget problem. Vi snyder bare lidt med indberetningerne til myndighederne...

Se ovenstående video på www.liveaction.org/traffic

10 års fængsel, hvis de bliver afsløret. Tværtimod. Hun ser nærmest ud til at blive endnu mere tjenstvillig ved udsigten til en fast leverance af piger, der har brug for prævention og abort, og hun skynder sig at tilføje, at ydelserne er billigere, jo yngre pigerne er. Endelig – for at vise sin gode vilje – instruerer hun de to i, hvordan de skal udfylde de formularer, som myndighederne forlanger, således at det hverken fremgår, at pigerne er mindreårige eller prostituerede. Man skal bare skrive, at de er studerende, oplyser hun, og at den person, der har gjort dem gravid, er på deres egen alder.

NYE AFSLØRINGER

Amy Woodruff er efterfølgende blevet afskediget, men det har ikke overbevist den amerikanske offentlighed om, at der blot var tale om et fejltrin fra en enkelt medarbejders side.

Især ikke, fordi *Live Action* den 4. februar kunne offentliggøre tre nye videoer, hvor samtalen forløb på præcis samme måde. *Live Action* har anmeldt de pågældende klinikker til myndighederne. Organisationens leder Lila Rose har denne kommentar: "Optagelserne viser tydeligt medarbejdere i *Planned Parenthood*, som er villige til at engagere sig i aktiviteter, der drejer sig om seksuel udnyttelse af mindreårige og unge kvinder. Bevismaterialet bliver til stadighed mere omfattende og viser et klart mønster, hvor *Planned Parenthood* aktivt medvirker til og støtter organiseret menneskehandel. Det er på tide, at organisationen bliver stillet til regnskab for disse afskyelige handlinger."

REAKTIONER

Fra politisk side har afsløringerne af født en række skarpe kommentarer og et lovforslag, der, hvis det vedtages, vil betyde, at der skæres i bevillingerne til *Planned Parenthood*, som i 2010 modtog ca. 363 mio. dollars i offentlig støtte. Samme år blev der på organisationens klinikker udført 304.008 aborter, en stigning på 5,8% i forhold til 2009. Det gør *Planned Parenthood* til den største abortudbyder i USA.

Organtransplantationer – bagsiden af medaljen

Efterspørgslen er fortsat større end udbudet. Hvem skal levere organerne?

Det er nok de færreste, der i dag ville betegne organtransplantation som etisk uacceptabel. Det gør de større kristne trossamfund f.eks. ikke, for er det ikke en smuk og næstekærlig handling at skænke et organ til et medmenneske, hvis liv afhænger af det?

Alligevel har det vist sig, at transplantationer kan give anledning til etiske betænkeligheder. For hvad nu, hvis organet ikke gives som en gave – så ændrer problemstillingen sig radikalt. Så er der tale om forretning, hvor penge skifter ejermand både over og under bordet, og hvor menneskers fattigdom og nød kan udnyttes af pengestærke kunder og deres mellemmand.

DET SORTE MARKED

Der findes faktisk et "sort" internationalt marked for organer, fordi det i de fleste lande er forbudt at sælge eller købe organer. FN's Verdenssundhedsorganisation WHO vurderer, at en femtedel af de 70.000 nyrer, der anvendes til transplantationer hvert år i hele verden, kommer fra det sorte marked.

En af de mest opsigtsvækkende historier om organhandel ramte avisernes forsider i 2009, da FBI afslørede et netværk i USA, der havde stået bag organiseret og systematisk organhandel i mere end ti år i New Jersey. I første omgang blev en amerikaner sigtet for at have arrangeret salget af en israelsk statsborgers nyre for 160.000 dollars, men en yderligere efterforskning førte til arrestation af 44 personer, heriblandt flere politikere og rabbier, som efter-

følgende blev dømt for organhandel og skattesvindel.

MANGEL PÅ ORGANER

I det internationale samfund har det vakt opsigt og forargelse, at Kina ifølge deres egne opgivelser høster 65% af de organer, der bruges til transplantationer, fra dødsdømte fanger – dette så meget mere som Kina har verdensrekord i dødsdomme.

I hele verden er problemet i dag, at der mangler organer. Således også i USA, hvor det skønnes, at 46% af de patienter over tres år, som venter på et organ, vil dø, inden de kommer i betragtning.

I Danmark såvel som i andre vestlige lande raser diskussionen derfor om, hvordan man bedst løser problemet. Skal man indføre en ordning, hvor samfundet tiltager sig retten til at benytte en afdøds organer, *med mindre* vedkommende udtrykkeligt har frabedt sig det i levende live? Det ville uden tvivl give langt flere organer, men også rejse det principielle spørgsmål, om staten ejer den enkelte borgers krop og derfor som udgangspunkt har ret til at disponere over den.

På længere sigt bliver løsningen sandsynligvis, at det bliver muligt at fremstille organer i laboratoriet. Foreløbig er de mest lovende resultater opnået – *ikke* med fosterceller – men med stamceller fra voksne, der bruges til at "reparere" det beskadigede organ. Fordelen ved denne teknik er endvidere, at den ikke giver anledning til etiske betænkeligheder.

□

Den årlige March for Livet i Washington D.C. fandt sted den 24. januar og blev med skønsmæssigt op mod 400.000 deltagere den største succes nogensinde. Marchen gennemføres hvert år så tæt som muligt på årsdagen for den famøse højesteretsdom (*Roe versus Wade*) der i 1973 gjorde provokeret abort lovlig i hele USA. Marchen, som udgår fra National Mall nær ved Fourth Street, slutter derfor også foran Højesterets bygning for enden af Constitution Avenue.

Som noget nyt var det i år muligt for dem, der ikke selv kunne være til stede i Washington, at deltage i en virtuel march på internettet. Det var der omkring 75.000 amerikanere, der benyttede sig af.

Angreb på Irlands abortlov løb ud i sandet

Den europæiske menneskerettighedsdomstol afsagde den 16. december kendelse i den såkaldte ABC-sag, hvor tre irske kvinder hævdede, at deres menneskerettigheder var blevet krænket, fordi de havde fået afslag på abort af de irske myndigheder.

Domstolens afgørelse gav umiddelbart anledning til en del forvirrede udmeldinger i medierne, og det er der sådan set ikke noget at sige til, for det er en kompliceret og juridisk kringlet affære med stærke politiske undertoner.

Abort er som bekendt forbudt i Irland, undtagen hvis der er fare for moderens liv eller helbred, og det var dette forbehold, de tre kvinder (som i retsdokumenterne er anonymiseret som hhv. A, B og C) hver især påberåbte sig med noget forskellige begrundelser.

Med til historien hører, at det nok

ikke var en ren tilfældighed, at tre kvinder på samme tid fandt på anlægge en sådan sag. Meget tyder på, at den lokale irske abortlobby og den amerikanske organisation *Human Rights Watch*, som ivrigt advokerer for abort og befolkningskontrol, havde en finger med i spillet. For abort-lobbyen ville det selvfølgelig være en triumf, hvis man kunne skyde en breche i Irlands abortlovgivning – næste angrebsmål kunne så blive Polen og Malta.

Kort fortalt blev udfaldet af sagen, at kun kvinde C fik medhold af domstolen. Domstolen kritiserede Irland for ikke at gøre nok for en kvinde, hvis helbred man fandt var truet, og anbefalede, at man tog skridt til at bedre forholdene ad lovgivningens vej. Populært sagt lagde EU-domstolen pres på Irland for at få landet til at revidere sin abortlovgivning. Længere gik man ikke.

De fleste iagttagere er da også enige om, at der er tale om en "konservativ" kendelse, altså ikke noget gennembrud for aborttilhængerne. Tværtimod fastslog domstolen, at abort ikke i sig selv er nogen menneskeret, og at den irske lovgivning derfor ikke krænker den europæiske menneskerettighedskonvention. Når domstolen

alligevel gav kvinde C medhold, skete det med henvisning til "retten til et privatliv", som man mente var krænket. Men denne begrundelse kan ikke tvinge den irske regering til en lovrevision. Inden for EU-systemet er der fortsat vide rammer for det enkelte lands muligheder for at fortolke, hvilken vægt forskellige rettigheder skal have i forhold til hinanden – og indtil dato er der aldrig i internationale fora vedtaget nogen juridisk bindende aftale, der definerer adgang til abort som en menneskeret.

Ingen ret til dødshjælp

Endnu en afgørelse af stor principiel betydning blev afsagt den 20. januar af den europæiske menneskerettighedsdomstol. I denne kendelse fastlog domstolen, at selv om den enkelte borger har ret til at begå selvmord, har staten ikke pligt til at stille faciliteter til rådighed, der kan sikre en smertefri og hurtig død. Tværtimod har staten – i henhold til artikel 2, der garanterer retten til liv – pligt til at sikre den enkelte borgers liv. Denne pligt gælder også i lande som Schweiz, hvor assisteret selvmord er lovligt. Her betyder artikel 2, at staten har pligt til at forhindre misbrug i forbindelse med en sådan handling.

Læserne skriver...

...for min læge var det slet ikke en mulighed, at jeg kunne beholde barnet. Fordi jeg havde det fysisk dårligt og slet ikke kunne tænke en klar tanke, valgte jeg den nemme løsning og fik barnet fjernet. Jeg græd og græd, både hos lægen og da jeg kom til forundersøgelse osv., men ingen gav mig alternativer.

Jeg får lyst til at komme med min historie om en abort, hvor der absolut ingen støtte var at finde nogen steder til at beholde mit barn.

Første gang blev jeg gravid med en gift mand, så jeg vidste hele tiden, at jeg blev alene med barnet, og var i næsten hele graviditeten i tvivl om, jeg skulle bortadoptere barnet eller ej. Jeg havde det psykisk (og fysisk!!!) meget dårligt, men var alligevel nysgerrig efter at prøve moderskabet, så jeg beholdt min søn, som blev født i april 2008.

Han er stadig det uønskede barn og jeg har det meget svært med mit forhold til ham, men det er en anden historie! Men jeg kan da lige tilføje, at jeg valgte ikke at blive nakkefold-scannet fordi jeg altid har været imod abort, så en nakkefolds-scanning var underordnet. Det sagde jeg til lægen, men alligevel blev jeg indkaldt til scanningen og blev senere også flere gange spurgt, hvorfor jeg ikke var blevet scannet. Det undrede mig meget, men sådan er sundhedspersonalets holdning åbenbart....

Da jeg så blev gravid igen i juli 2009 (véd godt, jeg burde have lært af erfaringen med at blive hovsa-upsshit-gravid, men det er også en anden historie), fik jeg det straks fysisk dårligt igen, men blev egentlig glad over at jeg skulle prøve en graviditet igen og kunne give min søn en søskende. MEN faderen har fået konstateret leukæmi og tager derfor noget stærkt medicin, som jeg ikke lige kan huske navnet på, men han kaldte det selv

kemo-medicin. Så han havde sagt, han aldrig kunne få børn, fordi der ville være en stor risiko for misdannelser på barnet. Jeg vidste risikoen var stor og var meget ked af, at det sikkert blev et misdannet barn - kom det til at mangle en arm, blev det dybt åndssvagt, havde den misdannelser på organer osv osv. Jeg vidste, jeg ikke magtede opgaven, og at et handicapet barn også ville gå ud over min søn, men jeg kunne ikke andet end at ligge på sofaen og bare ignorere problemet. Min plan var vist, at "det går jo nok alt sammen". Da jeg fortalte faderen, at jeg var gravid, sagde han straks, at jeg skulle få det fjernet, så jeg vidste, jeg endnu engang ville blive alene uden en far.

Da jeg i uge ca. 8 gik til lægen, havde jeg aldrig nogen sinde forestillet mig, at jeg skulle få en abort. Jeg gik til lægen og sagde det, som det var, fordi jeg så regnede med, hun og "systemet" kunne hjælpe mig igen med graviditeten med måske ekstra opmærksomhed på grund af risikoen. Men pludselig havde jeg skrevet under på en abort og blev henvist osv. Jeg aner stadig ikke, hvordan det hele rullede, men for min læge var det slet ikke en mulighed, at jeg kunne beholde barnet. Fordi jeg havde det fysisk dårligt og slet ikke kunne tænke en klar tanke, valgte jeg den nemme løsning og fik barnet fjernet. Jeg græd og græd, både hos lægen og da jeg kom til forundersøgelse osv, men ingen gav mig alternativer. Da lægen sagde, at alt så normalt ud på scanningen, fatter jeg ikke, at jeg ikke

sagde stop, men jeg bare græd hele tiden. Ingen sagde, de godt kunne forstå at jeg var ked af det, men jeg husker bl.a. at en læge sagde, at det ikke gjorde ondt på barnet.

Jeg véd godt, det var mit eget valg, og at jeg ikke véd, om jeg ville have aborteret senere, født et dødfødt eller dybt handicappet barn, men jeg fortryder meget. Jeg føler, jeg svigtede mit barn og aldrig gav det en chance. Som jeg sagde til lægen lige efter aborten, at nu skulle jeg bare lære at leve med beslutningen. Men nu efter 15 måneder præger det stadig hver eneste dag, og det går måske også ud over min søn.

Min egen læge sagde, jeg skulle kontakte Mødrehjælpen, men jeg magtede det ikke.

Jeg er nu snart 40 år, så der kommer ikke flere børn til mig. Da jeg blev 35 år, indså jeg, at jeg aldrig ville få flere børn, som jeg altid har troet, jeg skulle have "engang". Nu har jeg alligevel en søn, som jeg må prøve at elske og give et godt liv.

Det har gjort ondt at skrive dette, men jeg kunne ikke lade være efter at jeg læste jeres opfordring i RFM-nyt. Jeg syntes godt nok, det var lidt komisk at man i et blad, hvor abonnenterne for en stor del er imod abort, efterlyser abort-historier. Men jeg må jo erkende, at JEG ikke kunne stå imod presset og nu selv er en af dem, jeg før ikke kunne finde ret meget sympati for!

RFM's årsmøde og repræsentantskabsmøde 2011

**Lørdag den 19. marts kl. 11.00
i Vor Frue Kirkes menighedslokaler
Præstøvej 29, Næstved**

11.00-13.00

Årsmøde: Ankomst, formandens beretning, kassererens beretning
valg til repræsentantskabet, ordet er frit

13.00-14.00

RFM byder på frokost – tilmelding nødvendig på tlf 5576 7652 eller info@rfm.dk

14.00-16.00

Oplæg v/ Torben Riis. Hvordan er situationen på de områder, vi beskæftiger os
med (abort, eutanasi, befolkningspolitik m.m) internationalt og i Danmark?

På hvilke områder har vi en mulighed for at sætte vores præg på udviklingen,
og hvordan gør vi det bedst?

Diskussion.

16.00-

Repræsentantskabsmøde: Valg af medlemmer til bestyrelsen. Eventuelt.

Ingen mødeafgift. Alle tilsluttede får deres transportudgifter refunderet.

VIGTIGT!

**Som sædvanlig er der under årsmødet valg af nye medlemmer til
repræsentantskabet. Der er i år plads til flere nye repræsentanter.
Derfor vil vi bede alle tilsluttede, der ligesom vi brænder for sagen,
om at overveje at stille op.**

**Sidste frist for kandidatopstilling er den 5. marts. Ring til os eller send en mail,
hvis du har lyst til at være med. Har du gode ideer og evt. lyst til at gøre
en indsats i dit lokalområde - så er det dig, vi venter på!**